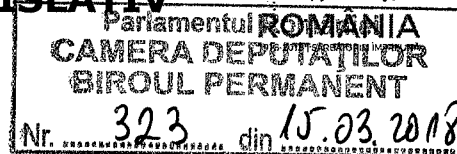
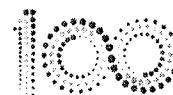

Parlamentul României
Camera Deputaților
DEPARTAMENT LEGISLATIV

NOTĂ

referitoare la Decizia Curții Constituționale privind a excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin art. II pct. 107 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, în ansamblu, și a dispozițiilor art. 233 și art. 233¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Către: Biroul permanent al Camerei Deputaților

De la: Secretarul general al Camerei Deputaților

Vă informăm că prin Decizia nr. 654 din 17 octombrie 2017, definitivă și general obligatorie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din data de 7 martie 2018, Curtea Constituțională, a admis excepția de neconstituționalitate ridicată în Dosarul nr. 9.668/111/2011 al Curții de Apel Oradea – Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 233¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale.

Potrivit prevederilor art.147 alin.(1) din Constituția României, republicată, dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

Cu această decizie urmează să fie sesizate Comisia juridică, de disciplină și imunități și Comisia pentru buget, finanțe și bănci.

Anexăm alăturat, Decizia Curții Constituționale nr.654/2017.

SECRETAR GENERAL

Silvia-Claudia MIHALCEA

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 654
din 17 octombrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin art. II pct. 107 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, în ansamblu, și a dispozițiilor art. 233 și art. 233¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală și a celor ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Ion Govoreanu în Dosarul nr. 9.668/111/2011 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.019D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 6 iunie 2017, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea, și au fost consemnate în încheierea de ședință din acea dată, când, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea pentru datele de 22 iunie 2017 și, respectiv, 13 iulie 2017. La data de 13 iulie 2017, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, în temeiul dispozițiilor art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992 și art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, coroborat cu cele ale art. 395 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 19 septembrie 2017. La data de 19 septembrie 2017, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 5 octombrie 2017. La data de 5 octombrie 2017, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, în temeiul dispozițiilor anterior menționate, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 17 octombrie 2017, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 23 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 9.668/111/2011, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421

pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Ion Govoreanu, cu ocazia soluționării apelurilor împotriva unei sentințe pronunțate de Tribunalul Bihor.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece prima instanță nu a procedat la o judecată completă, judecătorul care a pronunțat soluția neadministrând el însuși probe suficiente și soluționând cauza în două săptămâni de la numirea sa ca titular al completului, prin respingerea tuturor cererilor de probe și revenirea asupra întregului probatoriu încuviințat. Astfel, textul criticat nu este apt să garanteze unui inculpat dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care instanței de apel nu i se permite să dispună rejudecarea cauzei de prima instanță în situații precum cele învederate de autorul excepției. Calea de atac a apelului nu poate asigura o garanție a unui proces echitabil în condițiile în care instanța de apel nu poate impune primei instanțe efectuarea unor acte de cercetare judecătorească sau să dispună rejudecarea unei cauze pe temeiul nemotivării hotărârii. În continuare face referire la jurisprudența unor curți de apel, apreciind că aceasta constituie un element ce susține neconstituționalitatea dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală. În final susține că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală încalcă și dreptul la apărare, deoarece, în lipsa motivării sentinței, calea de atac nu poate fi exercitată în mod eficient, instanța de apel neputând proceda la remediarea acestor lipsuri prin a admite apelul și a dispune rejudecarea cauzei de către prima instanță.

5. În ceea ce privește dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010, susține că acestea sunt neconstituționale, deoarece, prin adoptarea acestui act normativ, Guvernul s-a substituit Parlamentului, încălcând principiul separației puterilor în stat. Totodată, apreciază că, din analiza prevederilor constituționale ale art. 115, rezultă că delegarea legislativă are caracter de excepție, iar nu de regulă. Astfel, făcând referire la Decizia Curții Constituționale nr. 544 din 28 iunie 2006, susține că nu a existat o situație extraordinară care să justifice adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010. În ceea ce privește justificarea ordonanței, apreciază că în preambulul acesteia nu sunt aduse argumente care să susțină existența situației extraordinare. Caracterul extraordinar este doar afirmat, nu și demonstrat, situațiile expuse în preambulul ordonanței reflectă probleme obișnuite, de durată, lipsite de noutate, interesul general public nefiind un argument valid în acest sens.

6. Referitor la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, apreciază că dispozițiile art. XI pct. 10 și pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010 determină crearea unui paralelism instituțional, în ceea ce privește competența de constatare a infracțiunilor fiscale, între Agenția Națională de Administrare Fiscală, pe de-o parte, și parchete, pe de altă parte. Or, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, că paralelismul legislativ și dubla competență decizională se constituie în motive de neconstituționalitate a reglementărilor respective.

7. În continuare, susține că dispoziția art. XI pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010 este neconstituțională, deoarece alin. (1) al art. 233¹, text introdus prin art. XI pct. 11, face trimitere la art. 135 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, articol care, în realitate, nu există.

8. Totodată, autorul excepției susține că, în domeniul penal, egalitatea armelor implică realizarea și menținerea pe parcursul întregului proces penal a echilibrului dintre inculpat, pe de-o parte, și Ministerul Public și partea civilă, pe de altă parte. În acest context, apreciază că egalitatea armelor, componentă a dreptului la un proces echitabil, este înfrântă în condițiile în care Agenția Națională de Administrare Fiscală are atât calitatea de parte civilă, cât și calitatea de organ care constată faptele ce pot constitui infracțiuni fiscale, și care colaborează cu organele de urmărire penală. Dreptul la un proces echitabil este încălcat, cu atât mai mult cu cât rezultatul verificărilor fiscale se consemnează în procese-verbale, care constituie mijloace de probă în procesul penal. Totodată, aceste procese-verbale nu constituie titluri executorii și nu pot fi atacate în vederea exercitării controlului, iar rapoartele de constatare tehnico-științifice, întocmite de organul judiciar, au la bază tocmai aceste procese-verbale întocmite de Agenția Națională de Administrare Fiscală.

9. În continuare, autorul face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la noțiunea de „martor” și, în special, cu referire la noțiunea de „expert”. Arată că această din urmă noțiune include persoana chemată să exprime o opinie specializată în legătură cu anumite aspecte ale cauzei. Lipsa de neutralitate a unui expert, asociată cu locul și rolul său în procedură, poate dezechilibra situația procedurală a unei părți în raport cu cealaltă, cu încălcarea principiului egalității armelor (Hotărârea din 5 iulie 2007, pronunțată în Cauza *Sara Lind Eggertsdottir împotriva Islandei*, pct. 53); în mod similar, expertul poate ocupa o poziție dominantă în procedură și poate exercita o influență importantă asupra judecătorului (Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Yvon împotriva Franței*, pct. 37). Astfel, întrucât procesele-verbale/constatările tehnico-științifice efectuate de specialiști/consilieri, din dispoziția scrisă a procurorului, sunt considerate în practica Curții Constituționale drept proceduri simplificate de expertiză, li se aplică aceleași exigențe privind respectarea dreptului la un proces echitabil, egalitatea armelor, independența și imparțialitatea judecătorului.

10. De asemenea, arată că, potrivit art. 233¹ alin. (5) teza finală, text introdus prin art. XI pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010, procesele-verbale nu constituie titluri de creanță fiscală în înțelesul art. 110 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, astfel că nu pot fi atacate de inculpat, ceea ce determină încălcarea principiului egalității armelor.

11. **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, text în raport cu care revine legiuitorului competența de a stabili cazurile de nelegalitate care determină rejudecarea cauzei de prima instanță, la stabilirea acestora, legiuitorul realizând el însuși o evaluare a exigenței normei legale în raport cu dispozițiile Constituției și ale

Convenției Europene a Drepturilor Omului, inclusiv cu luarea în considerare a principiilor rezultate din jurisprudența acestuia din urmă. Dispozițiile procedural penale criticate trebuie analizate prin prisma celor ale art. 1 alin. (2) din Codul de procedură penală, conform cărora noamele de procedură penală urmăresc asigurarea exercitării eficiente a atribuțiilor organelor judiciare cu garantarea drepturilor părților și ale celorlalți participanți în procesul penal astfel încât să fie respectate prevederile Constituției, ale tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, ale celorlalte reglementări ale Uniunii Europene în materie procesual penală, precum și ale pactelor și tratatelor privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte.

12. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010, susține că nici aceasta nu este întemeiată, Codul de procedură penală reglementând suficiente garanții care corespund standardelor Curții Europene a Drepturilor Omului în ceea ce privește asigurarea pentru părți a unui proces echitabil. Or, analiza acestor garanții, precum și a modului în care instanța de fond a respectat toate aceste exigențe sunt supuse controlului și cenzurii instanței de control judiciar, care, în calea de atac a apelului, poate readministra probele administrate la prima instanță și poate administra probe noi, în condițiile art. 100 din Codul de procedură penală, verificând hotărârea atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, precum și a oricăror probe administrate în fața instanței de apel, conform art. 420 alin. (5) și (8) din același act normativ, urmând ca în final să pronunțe soluția legală și temeinică în cauză, atât în ceea ce privește latura penală, cât și în ceea ce privește latura civilă a cauzei.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** arată că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Menținerea unei singure căi de atac, respectiv a apelului, în noua reglementare, dă expresie principiului dublului grad de jurisdicție, așa cum este prevăzut de art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Această reglementare a fost dictată de nevoia asigurării celerității procesului penal și a reducerii duratei de soluționare a cauzei penale, în condițiile în care au fost asigurate garanții suplimentare în faza de urmărire penală și la judecata în fața primei instanțe. Călea de atac a apelului, fiind una devolutivă, permite instanței de apel să readministreze probele administrate în primă instanță, dar și să administreze probe noi, instanța de apel având obligația de a verifica hotărârea primei instanțe sub toate aspectele de fapt și de drept, nu doar în privința celor invocate de apelant. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010, apreciază că aceasta este neîntemeiată, rezultând, din preambulul actului normativ criticat, situația extraordinară și urgentă adoptării acestui act normativ. Elementele prezentate în preambul vizează interesul general public, care determină adoptarea de soluții imediate în vederea evitării unor grave consecințe.

15. **Avocatul Poporului** apreciază că, spre deosebire de reglementarea anterioară, nu se mai poate dispune rejudecarea cauzei atunci când au fost încălcate dispozițiile privind continuitatea completului de judecată, însă acceptarea unei asemenea critici ar conduce la completarea legii, ceea ce excedează controlului de constituționalitate. Astfel, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revine legiuitorului, fiind o aplicare a

dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2). Ca atare, prevederile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală reprezintă opțiunea legiuitorului, în acord cu politica penală a statului, necontravenind dispozițiilor constituționale și celor europene invocate. În ceea ce privește dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010, precizează că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, punctul de vedere al Avocatului Poporului fiind reținut în Decizia nr. 271 din 22 martie 2012, în sensul constituționalității acestora.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. În ceea ce privește **obiectul excepției de neconstituționalitate**, Curtea observă că, potrivit notelor scrise ale autorului excepției, acesta a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010, în ansamblu, și a dispozițiilor art. XI pct. 10 și pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010, în special. Ca urmare a ridicării excepției, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a reținut, în considerentele încheierii din data de 23 mai 2016, că autorul excepției critică atât dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010, în ansamblu, cât și dispozițiile art. XI pct. 10 și pct. 11 din acest act normativ, în special. Totodată, analizând condiția legăturii cu soluționarea cauzei, instanța precizează că „procesele-verbale de constatare încheiate de către consilierii ANAF — DGFP Bihor se regăsesc printre mijloacele de probă administrate în cauză, fiind avute în vedere de acuzare, mijloace de probă a căror legalitate nu a fost înlăturată anterior în cauză”. Or, dispozițiile art. XI pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010 se referă la faptul că procesul-verbal întocmit de organele fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală constituie mijloc de probă în condițiile art. 214 din Codul de procedură penală, iar dispozițiile art. XI pct. 11 din același act normativ se referă la colaborarea cu organele de urmărire penală. Cu toate acestea, prin dispozitivul aceleiași încheieri, instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională doar cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 în ansamblul său, fără a se pronunța în vreun fel asupra excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. XI pct. 10 și pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010.

19. În acest context, Curtea reține că, în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 1.227 din 20 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 10 ianuarie 2012, Decizia nr. 122 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 27 mai 2014 și Decizia nr. 744 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016, a statuat că, în cazul în care instanța de judecată sesizează instanța de contencios constituțional cu excepția de neconstituționalitate a anumitor dispoziții din legi sau ordonanțe fără a se pronunța asupra altora, criticate în cadrul aceleiași

excepții de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional va analiza excepția de neconstituționalitate astfel cum aceasta a fost ridicată de autorul său. Doar în ipoteza în care instanța judecătorească, prin dispozitivul hotărârii, consideră excepția referitoare la una sau unele dintre dispozițiile legale criticate ca fiind inadmisibilă, contrară prevederilor art. 29 alin. (1), (2) sau (3) din Legea nr. 47/1992, și respinge cererea de sesizare cu această motivare, Curtea Constituțională nu se va pronunța cu privire la această excepție. În această împrejurare, autorul are, potrivit art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, posibilitatea atacării cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare, a soluției de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

20. Față de cele expuse, având în vedere și notele scrise ale autorului excepției, Curtea apreciază că dispozitivul încheierii de sesizare trebuia să se refere la dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, la dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010, în ansamblu, și la dispozițiile art. XI pct. 10 și pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010, în special.

21. În continuare, Curtea observă că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală au fost modificate prin art. II pct. 107 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, în sensul introducerii unor noi cazuri în care instanța, admitând apelul, dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată, și anume atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare sau asupra acțiunii civile. Având în vedere că dispozițiile art. 421 din Codul de procedură penală sunt norme de drept procedural de imediată aplicare și că momentul sesizării Curții Constituționale coincide cu cel al intrării în vigoare a dispozițiilor modificatoare, fără ca în acel moment să fi fost pronunțată o hotărâre definitivă în calea de atac a apelului, Curtea apreciază că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin art. II pct. 107 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016.

22. În ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, Curtea reține că aceasta a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 23 iunie 2010. În continuare, Curtea observă că dispozițiile art. XI pct. 10, criticate de autorul excepției, se referă la modificarea dispozițiilor art. 233 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare. Ulterior, dispozițiile art. 233 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală au fost modificate prin art. 67 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. În ceea ce privește dispozițiile art. XI pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010, Curtea observă că acestea se referă la introducerea, în cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, a unui nou articol, articolul 233¹ cu denumirea marginală „Colaborarea cu organele de urmărire penală”. Așa fiind, având în vedere că dispozițiile art. XI pct. 10 și pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010 se referă la conținutul dispozițiilor art. 233 și art. 233¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, iar criticile de neconstituționalitate se referă la conținutul normativ al acestora, Curtea constată că acestea din urmă sunt, în realitate, dispozițiile criticate de autorul excepției de neconstituționalitate.

23. În continuare, Curtea constată că, în urma intrării în vigoare a Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, potrivit art. 354 lit. a) din acest act normativ, Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală a fost abrogată. În prezent, dispozițiile referitoare la constatarea faptelor ce pot constitui infracțiuni se regăsesc la art. 349 din Legea nr. 207/2015, iar cele referitoare la colaborarea cu organele de urmărire penală se regăsesc la art. 350 din același act normativ. Cu toate acestea, Curtea reține că prin notele scrise ale autorului excepției se menționează că a fost trimis în judecată prin rechizitoriul emis în data de 29 iulie 2011, anterior modificărilor survenite prin Legea nr. 255/2013, iar potrivit încheierii de sesizare, instanța consideră aplicabilă speței Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010.

24. Astfel, având în vedere cele expuse anterior, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin art. II pct. 107 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, în ansamblul său, precum și dispozițiile art. 233 și art. 233¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală: „Instanța, judecând apelul, pronunță una dintre următoarele soluții: [...]”

2. admite apelul și: [...] b) desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, invocată de acea parte. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare sau asupra acțiunii civile ori când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă.”;

— Art. 233 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003: „Constatarea faptelor ce pot constitui infracțiuni în condițiile art. 296¹ din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, este de competența organelor fiscale din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Procesul-verbal întocmit constituie mijloc de probă în condițiile art. 214 din Codul de procedură penală.”

— Art. 233¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003: „(1) În situația în care sunt date sau indicii temeinice cu privire la pregătirea sau săvârșirea unor infracțiuni ce vizează bunuri prevăzute la art. 135 alin. (4) din Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare, ce intră în sfera de aplicare a accizei, organele de urmărire penală pot efectua activități de constatare, cercetare și conservare de probe.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) organele de urmărire penală solicită de îndată organelor cu atribuții de control din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală efectuarea de verificări fiscale conform obiectivelor stabilite.

(3) La solicitarea organelor de urmărire penală, când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unei situații de fapt și este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, personalul desemnat din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală efectuează verificări fiscale.

(4) În cazuri temeinic justificate, după începerea urmăririi penale, cu avizul procurorului, poate fi solicitată Agenției Naționale de Administrare Fiscală efectuarea de verificări fiscale, conform obiectivelor stabilite.

(5) Rezultatul verificărilor prevăzute la alin. (2)—(4) se consemnează în procese-verbale, care constituie mijloace de probă. Procesele-verbale nu constituie titlu de creanță fiscală în înțelesul art. 110.”

25. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept, art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, art. 1 alin. (5) potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 24 referitor la dreptul la apărare. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, Curtea observă că împotriva Sentinței penale nr. 134 din 31 august 2015, pronunțate de Tribunalul Bihor — Secția penală, a fost formulată calea de atac a apelului, unul dintre motivele care stau la baza acestuia fiind acela al nemotivării hotărârii pronunțate în primă instanță. Soluționând apelul, Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a pronunțat Decizia penală nr. 917/A/2016 din 23 decembrie 2016. În ceea ce privește motivul de apel referitor la nemotivarea hotărârii de către instanța de fond, Curtea de Apel Oradea a reținut următoarele: „În privința criticii vizând nemotivarea hotărârii, aceasta este nefondată, critica invocată — constând în nemotivarea hotărârii — fiind contrazisă de considerentele hotărârii apelate, din simpla lecturare a acestora rezultând contrariul”.

27. Având în vedere aceste aspecte, Curtea apreciază că autorul excepției pune în discuție o problemă ipotetică, ce nu are legătură cu soluționarea cauzei, de vreme ce instanța de apel a constatat că nu este întemeiat motivul de apel referitor la nemotivarea hotărârii instanței de fond. Or, în aceste condiții, chiar în ipoteza admiterii excepției de neconstituționalitate, decizia Curții Constituționale nu ar putea avea niciun efect concret asupra cauzei deja soluționate. Așadar, Curtea apreciază că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală nu au legătură cu soluționarea cauzei în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel încât excepția de neconstituționalitate formulată este inadmisibilă (în același sens, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 756 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 11 februarie 2015, paragraful 19).

28. În ceea ce privește critica potrivit căreia alin. (1) al art. 233¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, text introdus prin art. XI pct. 11, face trimitere la art. 135 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, alineat care, în realitate, nu există, Curtea reține că art. 135 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu denumirea marginală „Faptul generator și exigibilitatea — cazuri speciale”, conținea, în varianta inițială, un număr de 6 alineate. Alin. 4 al acestui articol avea următorul cuprins: „Pentru livrările de bunuri și prestările de servicii care se efectuează continuu, dând loc la decontări sau plăți succesive — energie electrică și termică, gaze naturale, apă, servicii telefonice și altele similare —, exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervine la data întocmirii documentelor prin care furnizorii/prestatorii au stabilit

cantitățile livrate și serviciile prestate, dar nu mai târziu de finele lunii următoare celei în care s-a efectuat livrarea/prestarea”.

29. Prin art. I pct. 99 din Legea nr. 343/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 1 august 2006, dispozițiile art. 135 din Codul fiscal au fost modificate, noua reglementare conținând doar două alineate, cu următorul cuprins: *„(1) În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, faptul generator intervine la data la care ar interveni faptul generator pentru livrări de bunuri similare, în statul membru în care se face achiziția.*

(2) În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, exigibilitatea taxei intervine la data la care este emisă factura către persoana care efectuează achiziția, pentru întreaga contravaloare a livrării de bunuri, dar nu mai târziu de a cincisprezecea zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator”.

30. Potrivit art. V alin. (1) din Legea nr. 343/2006, prevederile art. I se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2007, cu excepția cazurilor când se specifică altfel.

31. Ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 18 octombrie 2007, au fost aduse modificări Codului fiscal. Astfel, prin art. I pct. 45 au fost modificate dispozițiile alin. (2) al art. 135 din Codul fiscal, iar prin art. I pct. 46, la articolul 135, după alin. (2) s-a introdus un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins: *„(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), exigibilitatea taxei intervine la data emiterii facturii prevăzute în legislația altui stat membru la articolul echivalent art. 155 alin. (1), dacă aceasta este emisă înainte de cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator”.* Potrivit art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 106/2007, aceasta a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2008, fiind aprobată prin Legea nr. 61/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 6 aprilie 2010.

32. Ulterior, prin art. I pct. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 30 decembrie 2010, au fost modificate dispozițiile alin. (3) al art. 135 din Codul fiscal. Alin. (3) modificat avea următorul conținut: *„(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), exigibilitatea taxei intervine la data emiterii facturii prevăzute în legislația altui stat membru la articolul echivalent art. 155 alin. (1) sau, după caz, la data emiterii autofacturii prevăzute la art. 155 alin. (4), dacă factura sau autofactura este emisă înainte de cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator”.* Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 303/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 709 din 19 noiembrie 2013. Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal a fost abrogată prin art. 502 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015. Potrivit art. 501, Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal a intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2016, cu excepția cazului în care în cod se prevede altfel.

33. Din expunerea precedentă, Curtea observă că art. 135 din Codul fiscal a avut un număr de 6 alineate de la data publicării acestuia în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data intrării în vigoare a modificărilor aduse acestuia prin Legea nr. 343/2006, adică în perioada 23 decembrie 2003—1 ianuarie 2007. Între 1 ianuarie 2007 și 1 ianuarie 2008 (data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007), art. 135 din Codul fiscal a avut un număr de 2 alineate. Între 1 ianuarie 2008 și 1 ianuarie 2016 (data ieșirii din vigoare a Legii nr. 571/2003), art. 135 din Codul fiscal a avut un număr de 3 alineate.

34. În continuare, Curtea observă că art. XI pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010 a intrat în vigoare, potrivit art. XXI din același act normativ, la data publicării ordonanței în Monitorul Oficial al României, Partea I, adică 23 iunie 2010. Corelând această dată cu modificările suferite de Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010 a introdus un nou articol în cadrul Codului de procedură fiscală, articol care, în cuprinsul său, face trimitere la un text care nu mai este în vigoare, fiind abrogat. Astfel, se observă că, la data de 23 iunie 2010, dispozițiile art. 233¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, introduse prin art. XI pct. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010, făceau referire la art. 135 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, acest din urmă text nemaifiind în vigoare.

35. Totodată, Curtea constată că, prin Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.571 din 27 iunie 2017, Consiliul Legislativ a învederat că, la data de 23 iunie 2010, dispozițiile art. 135 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal conțineau un număr de trei alineate.

36. Având în vedere aceste aspecte, Curtea reține că o normă juridică acționează în timp din momentul intrării ei în vigoare și până în momentul ieșirii sale din vigoare (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011). Astfel, în privința acțiunii în timp a unei norme juridice, apar ca fiind importante trei momente, și anume intrarea în vigoare a normei, acțiunea normei și ieșirea acesteia din vigoare. Referitor la intrarea în vigoare, art. 78 din Constituție și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative dispun că legile intră în vigoare la 3 zile de la data publicării acestora în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau la o dată ulterioară prevăzută în textul lor.

37. După intrarea normei în vigoare, aceasta capătă un caracter activ, făcând parte din fondul activ al legislației. Caracterul obligatoriu al acesteia se impune față de toate persoanele, fiindu-le opozabilă. După intrarea în vigoare a unui act normativ, pe durata existenței acestuia pot interveni diferite evenimente legislative, unul dintre acestea fiind abrogarea. Acest moment aduce în prim-plan ideea limitelor în timp ale acțiunii normelor de drept. Astfel, abrogarea reprezintă cauza de încetare a acțiunii normei de drept datorată intrării în vigoare a unei norme noi (*actus contrarius*).

38. Curtea constată că, potrivit art. 64 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 24/2000, abrogarea unei dispoziții sau a unui act normativ are caracter definitiv. Aceasta semnifică, de regulă, că, odată abrogat, actul normativ respectiv nu își va mai putea produce efectele. Curtea reține că, prin abrogare, sunt scoase din sistemul legislației acele reglementări juridice care încetează să se mai aplice, din cauza faptului că ele nu mai sunt necesare sau că în locul lor apar noi norme juridice, cu un conținut diferit față de cele anterioare. Astfel, ca urmare a abrogării, dispoziția respectivă trece în fondul pasiv al legislației.

39. În continuare, Curtea reține că trimiterea la alte acte normative reprezintă un procedeu legislativ permis de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Astfel, potrivit art. 50 alin. (1) din acest act normativ, *„În cazul în care o normă este complementară altei norme, pentru evitarea repetării în text a acelei norme se va face trimitere la articolul, respectiv la actul normativ care o conține”.*

40. Cu toate acestea, deși trimiterea la alte acte normative este un procedeu legislativ permis, aceasta nu poate viza o normă abrogată. Un argument în acest sens îl reprezintă dispozițiile art. 50 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 care dispun că *„La modificarea, completarea și abrogarea dispoziției la care*

s-a făcut trimitere, în actul de modificare, completare sau abrogare trebuie avută în vedere situația juridică a normei de trimitere". Aceasta semnifică faptul că, la momentul recurgerii la procedeul legislativ al trimiterii la alte acte normative, norma la care se face trimitere trebuie să fie o normă în vigoare, aparținând fondului activ al legislației. Curtea constată că a considera altfel ar însemna că prin intermediul normei de trimitere să poată fi repusă în vigoare norma abrogată, la care se face trimitere. Or, potrivit art. 64 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, abrogarea unei dispoziții sau a unui act normativ are caracter definitiv, singura excepție permisă fiind aceea referitoare la abrogarea prin dispoziții cuprinse în ordonanțe ale Guvernului, care au fost respinse ulterior, prin lege, de către Parlament. Numai în acest caz norma astfel abrogată (prin-o ordonanță a Guvernului) va fi repusă în vigoare (prin legea de respingere a ordonanței).

41. Prin Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012, Curtea a constatat că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare.

42. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că prin adoptarea unei norme care face trimitere la o dispoziție legală care nu mai este în vigoare se încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție referitor la claritatea și previzibilitatea actelor normative. Pentru aceste motive, Curtea urmează să admită excepția de neconstituționalitate și să constate că dispozițiile art. 233¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale.

43. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010, în ansamblu, Curtea observă că, prin Decizia nr. 271 din 22 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 16 mai 2012 și Decizia nr. 71 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 16 iunie 2017, a constatat existența situației extraordinare în cazul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că actul normativ supus examinării a fost adoptat în temeiul delegării legislative constituționale, respectiv art. 115 alin. (4), iar Guvernul, în virtutea acestor prevederi constituționale, arată care a fost scopul adoptării acestei ordonanțe de urgență, astfel cum reiese atât din preambulul acestui act normativ, cât și din expunerea de motive ce însoțește proiectul de Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, motivând situația extraordinară și urgența care au impus adoptarea acesteia. Astfel, se arată că adoptarea acestui act normativ este făcută având în vedere: necesitatea combaterii în regim de maximă urgență a fraudei fiscale în domeniul TVA pentru livrările de: cereale, plante tehnice, legume, fructe, carne, zahăr, făină, pâine și produse de panificație; necesitatea stabilirii unor standarde minime comune pentru înregistrarea și scoaterea din evidență a persoanelor impozabile care efectuează operațiuni de comerț intracomunitar, în special achiziții intracomunitare de bunuri, în vederea diminuării evaziunii fiscale în domeniul TVA; asigurarea unei mai bune monitorizări a operatorilor economici care desfășoară operațiuni cu produse accizabile, respectiv produse energetice, alcool și băuturi alcoolice și tutun prelucrat, în vederea accelerării încasării acestor la bugetul de stat și a diminuării evaziunii fiscale în domeniu; întărirea supravegherii

și controlului vamal al activității de introducere și comercializare a mărfurilor în regim duty-free; instituirea unor pârghii care să conducă la creșterea gradului de colectare a veniturilor bugetare.

44. Ca atare, Curtea a constatat că elementele prezentate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 vizează interesul general public, care determină adoptarea de soluții imediate în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public. Așa fiind, Curtea a constatat că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 nu contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4).

45. Neintervenind elemente noi care să determine modificarea acestei jurisprudențe, Curtea apreciază că soluția adoptată în aceste decizii, precum și considerentele acestora cu privire la constituționalitatea dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 sunt valabile și în cauza de față, excepția de neconstituționalitate fiind neîntemeiată.

46. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 233 și ale art. 233¹ alin. (2)–(5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea reține că, potrivit art. 32 alin. (1) din același act normativ, organele fiscale aveau competență generală privind administrarea creanțelor fiscale, exercitarea controlului și emiterea normelor de aplicare a prevederilor legale în materie fiscală. Organele fiscale erau reprezentate, potrivit art. 17 alin. (5) din ordonanță, de către Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile subordonate acesteia, precum și compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale.

47. Având în vedere competențele acestui organ de specialitate, legiuitorul a instituit modalitățile de colaborare ale acestuia cu organele de urmărire penală. Astfel, pe de-o parte, s-a instituit obligația organului fiscal de a sesiza organul de urmărire penală, în cazul în care, în activitatea lor, descoperă indicii privind săvârșirea unei infracțiuni (art. 233 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală), iar pe de altă parte, simetric, se reglementează posibilitatea obținerii de către organele de urmărire penală a concursului organelor fiscale, la inițiativa celor dintâi (art. 233¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală).

48. Curtea observă că, potrivit art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală din 1968, sunt mijloace de probă procesele-verbale și actele de constatare încheiate de alte organe, dacă legea prevede aceasta. În acest context, Curtea reține că dispozițiile art. 214 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală din 1968 atribuia calitatea de organ constator organelor inspecțiilor de stat, altor organe de stat, precum și unităților la care se referă art. 145 din Codul penal, pentru infracțiunile care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează, potrivit legii. Astfel, actele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, întocmite potrivit dispozițiilor de lege criticate, reprezintă acte procedurale întocmite în exercitarea competenței stabilite de lege și în conformitate cu normele speciale aplicabile în materie, iar folosirea lor ca mijloace de probă în cadrul procesului penal se realizează cu respectarea tuturor garanțiilor prevăzute de lege, instanța de judecată fundamentând soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, prin coroborarea și aprecierea tuturor probelor (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 1.045 din 11 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 5 februarie 2013).

49. Prin Decizia nr. 1.045 din 11 decembrie 2012, precitată, Curtea a reținut, de asemenea, că în procesul deliberării, judecătorul verifică și evaluează materialul probator și își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, prin coroborarea și aprecierea probelor, și nu prin raportarea exclusivă la procesele-verbale și actele de constatare întocmite de alte organe, cu competență specială. Așadar, judecata se desfășoară de către o instanță independentă și

imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat, verificând, evaluând și coroborând probele, astfel că informațiile culese imediat după săvârșirea faptei reclamate, în măsura obținerii lor legale, nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură.

50. În ceea ce privește critica potrivit căreia imposibilitatea atacării în contencios administrativ-fiscal a proceselor-verbale întocmite potrivit dispozițiilor criticate încalcă prevederile Legii fundamentale, Curtea, prin Decizia nr. 758 din 5 noiembrie 2015,

52. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin art. II pct. 107 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Ion Govoreanu în Dosarul nr. 9.668/111/2011 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

2. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 233¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, în ansamblul său, precum și ale art. 233 și art. 233¹ alin. (2)—(5) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 octombrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 754 din 23 noiembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor sintagmei „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Ioan-Sorin-Daniel Chirazi.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Asociația de proprietari nr. 35 din Tulcea în Dosarul nr. 575/88/2014 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.076D/2017.